

רעיונות

איך פוסעים על עקב סיכה סנסי - ואיך מצילים אותו כשהוא כבר שחוק

זה נכון שהאופנה כעת גורסת עקבים דקים, הנראים כמו פיטמה של מתנגרת, כאלה, שנגמרים עוד לפני שהם מתחרי לים. אבל כל חברה שמכבדת את עצי מה מוציאה בכל קולקציה כמה יצירות קלאסיות, סאכסיות על עקבים זוהרים. דקים כמו סיכה וגבוהים כמו מטאטא. יש גווארדיה שלמה של מבינות, שלעור לא יותרו על העסק.

* * *

אין לי מה להמליץ על קיסמי העקב הגבוה. כנגד העובדה שהוא לא אור-טופדי, עומדת בתור שיירה של הט-בות, אשר סופה - מי ישורנו, החל מהענקת שריר סובך לשוק, שבי תשע מתוך עשר, אבוי, איגנו, וכלה בחלוקת אטריה ארוכה של מידה ארבי עים לקטעים אופטיים מתקבלים על ה-דעת. שלא לאמר, שלא לאמר איזו זוית סימפטית זה נותן לראיית העולם, גם לאנשים שלא חברי כבוד במועדון - נפוליאון.

* * *

על עקבים גבוהים צריך לדעת ללכת. העסק הזה מכיל כמה וכמה פטנטים אדיריים. קודם כל וראשית, יש להי-שמר מהליכה בגרון נטוי. במקום להעזר בראש ובצוואר משולחים קדימה סטייל פריסקופ, מטב להכיר את התוואי. כל עשרים מטר אפשר להעיף מבט, בתנור עת עין בלבד, ולהחזיר את המבט דנו, מיד אל העתיד.

אחר כך, צריך להקפיד על זקיפות קומה. אין טעם להוסיף עשרה סנטימטר מעשה אמן, ואן, לקזו זאת עם גו מקור פל כמו שרשור.

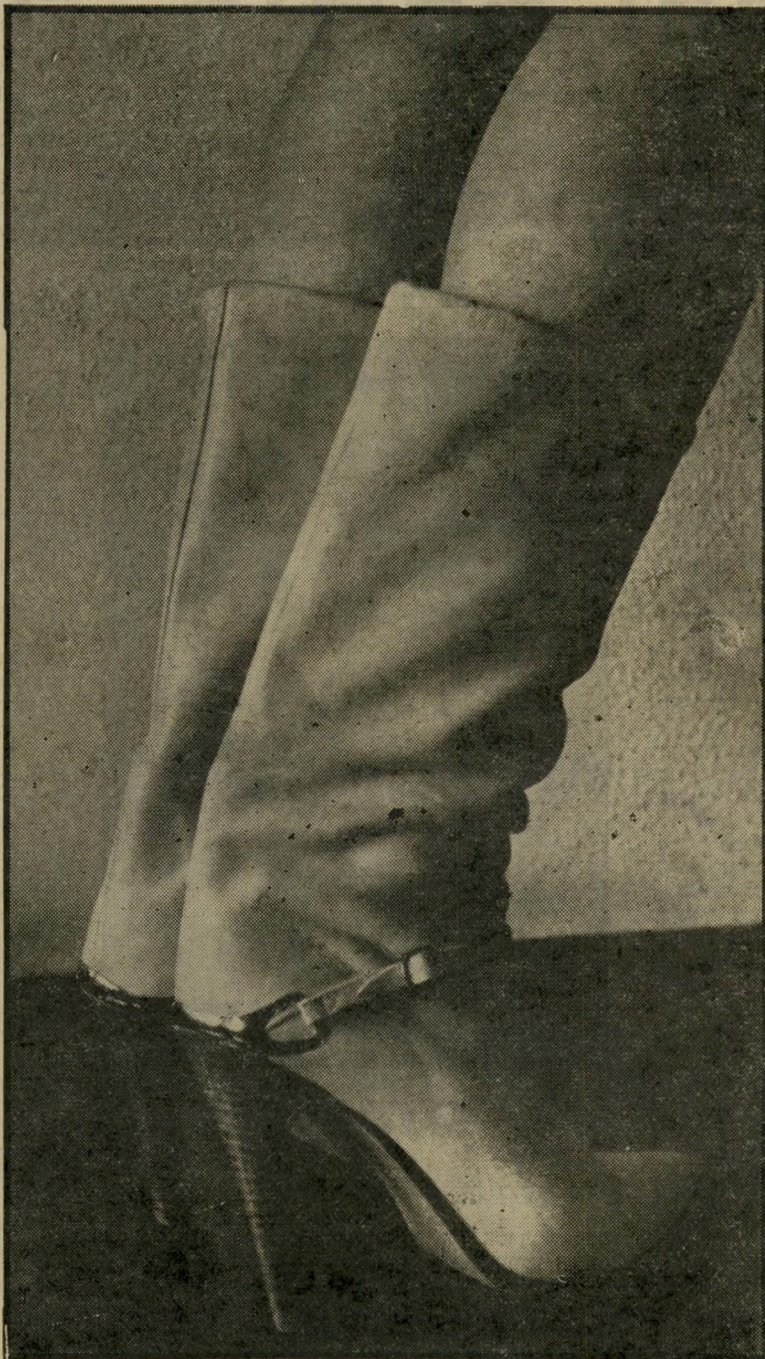
אחר כך, עוד עניין חשוב בסיפור, זה לא להחביא את הציצי באופן נפשי. אני מדגישה את המילה "נפשי", כי מעשי זה בטח לא. מילת המפתח איתם זאת: החוצה! החוצה! או זהו. איך שהציצים הולכים קדימה, הגב, שדובק אליהם מא-חור, מתיישר על מכה. חוץ מזה, כדי ללכת קל על עקבים, צריך לחשוב על אלוהים, אשר מושך לך בציצית הקירי כלפי מעלה, בכוח אדיר ועדין. לא יא-ר מן כמה אנרגיה אמיתית טמונה במחי שבה.

על עקבים גבוהים לא פוסעים כשכל כובד התחת "יושב" עליהם. אם רוצים לא למעורר ימינה ושמאלה כמו ברוון מסומם, מעבירים את עיקר הכובד על חלק כף הרגל, שמתחיל מיד אחרי הקירי מור, לכיוון האצבעות. אימונים רבות. אימונים. זה לא כל-כך קשה. העקבים הדקים נועדו לתמיכה מסייעת בלבד, ולא לנשיאה בעול. אל דאגה. לא פוס-עים על קצות האצבעות כל הזמן. הי-עקב בהחלט תומך, ומאפשר מנוחה. אני רק מסבירה, שהוא איננו הפועל הראשי. זה הכל.

כעת, כשמבינים את הטכניקה של הי-סיפור, מובן למה אסור בשום אופן, שנעל עקב תילחץ באצבעות. גם עבודה קשה, וגם לא חופש ביטוי, זה מירשם בדוק של מרד.

* * *

יש פטנט עולמי, שלא כל-כך ידוע, איך בוחרים נעל עם עקב גבוה, שיהיה הכי קל בעולם לדרוך איתה. זה, אגב,

מגפיים אזה נועדו להליכה הוראות ביצוע

גם אחד מהנתונים המבדילים נעל עקב יפהפיה מוז חסרת-החן, ובכך, בחנות, כשמודדים, שמים את העסק עם הרגל בפרופיל. ככל שקצה העקב, הסיפור ש-דורך על הריצפה, יהיה בקו דימויני ישר עם מרכז עקב הרגל הפרטית, כך קל יותר יהיה לדרוך. ככל שהעקב נוטה להתחבר עם הנעל בכיוון אחורי, כך דפוק יותר יהיה הסיפור.

הסדר השני, זה הקימור הפנימי של האימום. אם הקימור דנו לא עוקב במדוי-ייק אחר קימור הרגל הפרטית ומתחיל להתקמר מוקדם מדי, או מאוחר מדי, או נמוך יותר מזה של הרגל, לא לגעת בנעל.

* * *

צריך לפתח "ראייה אנטומית". דמיינו דרך הנעל איפה ובאיזה גובה מצוי קירי מור הרגל שלכם, איפה מתחיל מיפרק הבהון, ואם הנעל בנויה בהתאם ועור קבת אחרי העסק.

* * *

צריך להיות מודעים לנושאים כמו "פרופרציות" ו"חלוקת מישקל יפה" של נעל, ולא עובר זמן רב והפוסים למבי-נים. מודעות ותשומת-לב מביאים ידע.

בישולים

בונה סיניית

באתי יום אחד למערכת, ומצאתי בני-נה בשלה, קשורה בסרט מסולסל, מצור-רפת למיכתב בשבילי. קודם כל, מה שבטוח, כיסחתי אותה באופן יסודי. הסי-תכלתי ימינה, הסתכלתי שמאלה, וראיתי שאף אחד לא בא במרוצה למחות, ואן, רק אז, התפנית לקרוא את המיכתב. זה היה משהו ממחלקת הפירות, או מר-עצת הבנות, שמכריזה על תחרות תבי-שילי בנות. בשבילי זאת הזדמנות פז לתת סוף-סוף מירשם של בונה סיניית, שהבצק שלה הוא אחד החוכמות הגדור-לות בתבל. אבל לא הרי בצק, כהרי בצק, והרי בצק" הכי טוב שאכלתי אי פעם בעסק הזה היה במיסעדת ג'קי או-נאסיס, שמסוגת כאחת הסיניות הטור-בות בקנה-מידה עולמי.

כן, שיהיה ברור שמדברים כאן על הבונה או האננס, או פרוסת תפוח-העץ, העטופים מעטה מטוגן ועל זה סירופ מייפל ועל זה להבה. נו, בונה סיניית, הממור הזה, ג'קי, הקריץ טבחים מופי-לאים - השד יודע מאיפה, כי מעטה הבצק שלו ממש משוגע. מטוגן, אבל לא ספוג שומן מיותר. פריך, ו"קריצי" כזה למינשך, מספיק עבה, אבל בהחלט אפוי עד המילימטר הסופי בתוכו. לא תמצא בו שיכבת בצק מגעיל בין הפרי-ובין המעטה הזהוב שבחוץ. מוקש מקור-בל בתכלית בקינוח הזה. בקיצור, בצק-הכס.

זה, אגב, גם הבצק של העוף או החזיר-המוץ-מתוק, שמגישים בכל הסיני-ביות עם רוטב פודינג אדום ושקוף. אבל כפי שכבר סיפרתי, לא בכל הסיניות תמצא כזה בצק חכם. פעם אכלתי אצל ג'קי, ונטרפתי מהסיפור. ביקשתי דהוף את המירשם. הוא דווקא מחלק סודות חופשי חופשי, אבל הטבחים שלו שומי-רים סודות כמו קבר. הם מגרשים אותו מהמיטבח לפני פרויקט חשוב. הבצק המשובח הזה אינו פרויקט חשוב בעי-ניהם, וכך זכיתי לחלץ מהם את הסיני-פור, לווייתן ראייה שונות, מסתבר, יש המון יתרונות.

* * *

אז זה מה שעושים: לוקחים קערית קטנה.

בננת, בננת, בננת, בננת, בננת הסינית

שופכים בפנים כוס אחת קמח רגיל. על זה מוסיפים חצי כוס קורנפלור. על זה מוסיפים שלוש כפיות סוכר. על זה מוסיפים כפית אחת גדושה אבקת-אפיה.

על זה שופכים ומערבבים בהדרגה כוס אחת מים. מערבבים חזק עם כף, או מזלג, עד שאין גושים.

טובלים בבצק הנוזלי הזה חתיכות, קטעים של בננה, ולא בננה שלמה, כיוון שכך מקבלים יותר מעטפת בצק מטוגן סביב כל חתיכה. דבר העושה את כל העסק. אגב, הבננה חייבת להיות בשלה בתכלית!

להשתמש בבננה שאין בה שום עיק-בות ירוק, אפילו חיזור על הקליפה. אני מעדיפה את הבצק הזה עם פרוי-סת אננס מסוגנת היטב מנוזלים, כיוון ששופכים על העסק סירופ מייפל בשפע. המיצות האננס "שופדת" את המתיקות. אך כל נקדים את המאוחר. לוקחים את חתיכות הבננה האלה,

יש סנדלר אחד בלבד בעולם שיודע לתקן את זה, וגם הוא לא מרשה לי לכתוב את כתבתו בעיתון. אבל אני אסי-פר מה הוא עושה. מי שנואש מספיק, שיאמץ את הרעיון.

הולכים לחנות כלי עבודה, צבעים ור-חומרי בניין. מבקשים מקדח מיספר 3 מילימטר. באים הביתה. נותנים את הי-עסק לזכר כישרוני, שיתקע את המסמר הזה במקדח הפרטי, ויתחיל לשחק בהרי-טות עדינה. קודחים בעדינות בעדינות לתוך העקב, לתוך מסמר הנחושת, וכרי-רים בור קטנטן לעומק סנטימטר אחד. זה ירסק את מסמר המתכת שבפנים, ויעשה חור בקוטר סביר. עם העקבים האלה, זאת כבר לא בעיה לרוץ לסנדר-לה. הוא ידפוק לבפנים גזירי עץ קטי-נים בתור "פילץ". אחר כך ידביק סרי-ליה קטנטנה, וגם יחוק אותה עם מסמר-רים. אלה יתקעו בתוך מצע העץ הזה יופייפוי, ויצילו בכך את הנעל היקרה-מכלייה בלא עת. יללה, התחדשו.